

האמר בהזבירה

פנינים מלוקטים מדברי רבינו שליט"א והחברים

עקומה, משום שלא כולם באותו מהלך.

"אחד המרבה ואחד הממעט, ובלבד שיכוון ליבו לשמיים."

אף דוד עליו השלום הכיר בכך שהוא צריך את עזרת הבורא, אך לסביבתו, שהייתה מורכבת מ'בעסער'ע מענטש'ן' היה מוכרח לומר את התירוץ הזה כי "בחטא יחמתני אימי", ושלא ידונוהו לחובה.

השפת אמת מקשה על פסוק זה, וכי אם העיקר תלוי בכוונת הלב, מדוע משנה כמה הכמות? מה ההבדל בין המרבה לממעט? מתרץ השפת אמת תירוץ הנוגע אלינו.

בכל מצב שבו נהיה, בין במצב של 'הרבה', מוחים דגדלות וכדומה, ובין במצב של 'מעט', שזהו המוחין דקטנות, שתמיד נשתווה בכוונת הלב.

שנדע שבכל מצב שבו אנו נמצאים, לשם דחף אותנו הקב"ה ושם הוא רוצה לראות אותנו נלחמים!

סיפוק מאמירת תהילים

רבינו שליט"א נשאל האם הסיפוק מאמירת תהילים הוא נכון או שהוא לקיחה לעצמי?

נענה רבינו שליט"א על פי מהלך עצום.

שאיפה - רק על העתיד!

שאיפה הינה תשוקה להיות במצב טוב יותר, או במקום טוב יותר, אך הגישה לשאיפותינו לעיתים אינה נכונה.

בימי קדם הנביאים היו מתנבאים ובזמן הנבואה היו משתטים ומאבדים את עצמיותם, וכך אף הדיבור עצמו של הנביא היה מסוגל לנקות את הלב ולטהר את האדם לבורא, כיוון שהקול קול השכינה ולא הייתה מעורבת טיפת עצמיות.

הגישה הרצויה הינה אם, למשל, אני רוצה דירה יפה יותר ממה שבידי כעת, אני מקדיש בכל יום תפילה עבור כך, ולהמשיך בחיי היום - יום, אך היכן שאני נמצא כרגע הוא הטוב ביותר כרגע, ללא קשר לרצונותיי לעתיד.

אך עבור כך היה על האדם להאמין לנביא, כמובן, שדבריו הם דברי השם.

אך מי ששואף ליותר ואינו מרוצה ממה שישנו בידי, תמיד ירצה את מה שבעתיד ורק ירדוף אחר מאווייו ותאוותיו, ואינו נהנה מההווה.

(הרה"ח גדי מלאך שליט"א)

ואמנם לבסוף התבטלה הנבואה משום שאנשים הפסיקו להאמין בנביאי האמת, והיו שהגדילו לעשות והעבירו את אמונתם לנביאי השקר.

עבור הדורות האלו, ובהם אנו, הכין הבורא הרחום תשובה הולמת, בדמות ענקי הרוח אשר דבוקים בו בכל חלבם ודמם, ומעלים את כל עצמיותם לרבש"ע.

"יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום. ואלמלא הקב"ה עוזרו, אינו יכול לו."

וכאשר אנו מדבקים בהם ונכנעים אליהם, הרי שדיבוריהם ותפילותיהם יכולים להיכנס בלבבנו ולעזור לנו לעבוד את השם ביתר שאת, אך ההכנעה אינה עושה עבורנו את העבודה, כפי שהיה דיבורם של הנביאים עושה.

רבינו שליט"א מפרש את הפסוק שעזרת הבורא היא במה שהיצר מתגבר על האדם בכל עת, כיוון שאם לא יהיה נתון כל הזמן בסכנתו, לא יראה במוחש ש"אינו יכול לו" וייקח את עבודת השם שלו, לעצמו.

מחבר התהילים, דוד המלך ע"ה, הצליח להתחבר אל הקב"ה על ידי שחיבר את מעבריו אל ה'אותיות', שהם המדרגה הגבוהה ביותר, וכך חיבר את ספר התהילים שהמתפלל בו יכול להגיע לחיבור עצום לרבש"ע.

"הן בחטא יחמתני אימי"

זאת הייתה תשובתו של דוד המלך ע"ה לרבש"ע אחר הניסיון של ב"ש.

ולכן בכל פעם שמסיימים לומר פרקי תהילים מרגישים הרגשה בלתי מובנת בלב, שההרגשה הזאת היא העזרה להגיע לחיבור, על ידי מילותיו של נעים זמירות ישראל.

אך תשובה זאת תמוה היא, בפרט לאחר שדהמע"ה אמר בקול רעש גדול "חטאתי נגדי תמיד", אם כן מה פשר התירוץ הזה?

אמנם אנו מקבלים מכך סיפוק וכדומה, וזהו שלא לשמה, עם כל זאת "מתוך שלא לשמה בא לשמה", שלשמה הוא היכולת להגיע על ידי תפילותינו לרבש"ע.

עונה רבינו שליט"א כי אדם שיסתובב ויצעק באוזני כל כמה הוא לא רוצה בעצם ללמוד אך הוא מוכרח כיוון שרבש"ע סיבב אותו לכך ועוד דברים שהכיר בשפלות עצמו, הרי שסביבתו תסתכל עליו

בין בני החבורה הטוב והמטיב

ולכן אנו מודים בלילה הזה על כל התהליך, כי אם היה רק מצד אחד אנו אוכלים מצה לזכר יציאת מצרים שיצאנו בחיפזון, וכן יושבים בהסיבה דרך חירות, ועוד עניינים השייכים בחירות.

ומהצד השני אנו מצווים לאכול מרור וזכר לשעבוד וכן שמה של המצה היא 'לחם עוני', ובפרט בסימן 'כורך' בליל הסדר שבו אנו כורכים יחד הכל. לכאורה צריך להבין, כאשר אנו מודים להשם יתברך על הניסים מדוע צריך לעשות זכר לחלק של השעבוד, מדוע שלא נתמקד רק בטוב ונודה על כך?

ויתרה מזה, בעצם אנו מודים להקב"ה על הגאולה ממצרים, ויכולה להתגנב מחשבה שהיינו מעדיפים כלל לא להיכנס לגלות מצרים ובזה נגמר הסיפור, די. מה חסר לנו כל הסבל ואחריו הגאולה? מבאר השפת אמת יסוד גדול שהוא בעצם יסוד עצום לכל מהלך החיים. דבר ראשון אנו צריכים להבין מה היעד ומהי המטרה בחיי העולם הזה.

המטרה היא שהאדם יגיע לדביקות ואמונה בהשם יתברך, וכל הטוב שישנו בעולם אינו מטרה לכשעצמו אלא רק אמצעי שנגיע מתוך כך להכיר את הבורא יתברך.

וכאשר מכירים בקב"ה מתגלה אור שהוא הטוב המושלם ביותר שרק יכול להיות. להיות דבוק במלך המלכים - בבורא, זה העולם הבא, ששם נהנים מזיו השכינה. וההנאה הזאת היא השכר על האמונה בעולם הזה, על מה שהאדם התייגע לגלות ולמצוא את השם תמיד.

והנה אם היינו מתחילה לא נכנסים למצרים והיה לנו טוב באופן טבעי, אף שהיינו מקבלים תורה, לא היה שייך לבוא להכרה שכל הטוב הזה מהבורא. משום שכל דבר שיש לאדם נראה לו מובן מאליו וזה נראה לו כחלק ממנו כקניין שלו אישי.

לכן היינו צריכים לעבור מסלול של שעבוד ואחריו גאולה שאז אנו יכולים בכל רגע של גאולה לזכור שכל זה לא שייך לנו, כל זה התגלות של השם, ואז הגאולה והטוב משמשים כאמצעי לגלות שיש רבש"ע שהוא טוב ומיטיב.

לכן אנו מודים בלילה הזה על כל התהליך, כי אם היה רק מצד אחד אנו אוכלים מצה לזכר יציאת מצרים שיצאנו בחיפזון, וכן יושבים בהסיבה דרך חירות, ועוד עניינים השייכים בחירות.

ומהצד השני אנו מצווים לאכול מרור וזכר לשעבוד וכן שמה של המצה היא 'לחם עוני', ובפרט בסימן 'כורך' בליל הסדר שבו אנו כורכים יחד הכל. לכאורה צריך להבין, כאשר אנו מודים להשם יתברך על הניסים מדוע צריך לעשות זכר לחלק של השעבוד, מדוע שלא נתמקד רק בטוב ונודה על כך?

ויתרה מזה, בעצם אנו מודים להקב"ה על הגאולה ממצרים, ויכולה להתגנב מחשבה שהיינו מעדיפים כלל לא להיכנס לגלות מצרים ובזה נגמר הסיפור, די. מה חסר לנו כל הסבל ואחריו הגאולה? מבאר השפת אמת יסוד גדול שהוא בעצם יסוד עצום לכל מהלך החיים. דבר ראשון אנו צריכים להבין מה היעד ומהי המטרה בחיי העולם הזה.

המטרה היא שהאדם יגיע לדביקות ואמונה בהשם יתברך, וכל הטוב שישנו בעולם אינו מטרה לכשעצמו אלא רק אמצעי שנגיע מתוך כך להכיר את הבורא יתברך.

וכאשר מכירים בקב"ה מתגלה אור שהוא הטוב המושלם ביותר שרק יכול להיות. להיות דבוק במלך המלכים - בבורא, זה העולם הבא, ששם נהנים מזיו השכינה. וההנאה הזאת היא השכר על האמונה בעולם הזה, על מה שהאדם התייגע לגלות ולמצוא את השם תמיד.

והנה אם היינו מתחילה לא נכנסים למצרים והיה לנו טוב באופן טבעי, אף שהיינו מקבלים תורה, לא היה שייך לבוא להכרה שכל הטוב הזה מהבורא. משום שכל דבר שיש לאדם נראה לו מובן מאליו וזה נראה לו כחלק ממנו כקניין שלו אישי.

די פינטע'ל פון ד'חבורה

האמונה אינה עבור שנתחזק בנפילה,

ההיפך -

הנפילות בעבור שנקבל את האמונה!

(רבינו שליט"א)

להערות והארות בטל': 0583221530

או במייל: SH0583221530@GMAIL.COM

מקורו של הכוח

שימעון הגיע ליישוב רחוק, ובו היו מניין מצומצם של מחזיקי התורה ומצוותיה, אך הוא היה מאושר עם מה שישנו בידי.

שימעון הספיק להתחתן ברוב שמחה, ואף כמה ילדים נולדו לו. הוא היה מאושר בנחלתו והקפיד על תחביבו עוד מתימן הלא הוא הקישר. (קהות אל קישר - משקה תימני הדומה לקפה)

בכל ערב היה מחמם בפתיליה את המים החמים, ומחכה כמה דקות

עד שהמים ירתחו.

אחר כך היה מוסיף את הקינמון והזנגוויל שכתשם יחד במשך זמן ארוך עד שנכתשו לאבק דק, למים הרתוחים יחד עם סוכר. ואחרי כן

הוסיף את קליפות הקפה שקנה אצל אליקים, עולה מתימן אף הוא, שנקלו כל צורכן עוד מהבוקר.

לאחר שערבב סחור סחור היה יוצא עם הקישר לחצר ביתו שעל הגבעה, ומביט אל עבר מרחביה של הארץ הקדושה, להירגע מעמל היום.

אך ההכנה הייתה גרועה וארוכה, כיוון שהכלים שהיו מצויים עבור כך בארץ מולדתו, לא נמצאו במדינה החדשה.

'הלוואי הייתה דרך קלה יותר.' הררה שימעון לעצמו בעודו בוחש את המשקה השחמם, בולש לעבר מספר פועלי 'סולל בונה' הרוחשים סביב כביש גישה לבניין לבנים גדול מחוץ לתחומי המושב.

ביום בהיר נתלה על בניין הלבנים הגבוה, שלט גדול, "חברת החשמל".

בערב, כאשר חזר שימעון אל ביתו ויצא עם המשקה האהוב עליו לחצר, הבחין בתכונה הרבה.

לאחר שרחרח מעט גילה כי מאותו בניין יוכלו לחבר כל בית אשר יחפוץ בכך, לחשמל.

אך, מהו אותו חשמל? תהה היהודי התימני שעולם מושגיו לא הורחב עד כדי ידיעת המושג הזה.

מספר שכנים שראו את תמיהתו, והכירו את תחביבו של שימעון, יעצו לו לחבר את הבית לקו המוליך של חברת החשמל, ויראה את פלאי החשמל הלז.

שימעון התלהב ואחרי שחיבר את ביתו לחשמל, קנה בהמלצת מספר סוכני מכירות, קומקום חדיש, שאך זה עתה יובא מחוצלארץ, ואף התקין דודי שמש חשמליים, להקל על

התנהלות הבית.

עיירת אל בודיאדה שבמחוז ד'מאר שבתמן, הייתה עיירה מנומנמת בדרך כלל. אך לא כן באותו יום.

באותו יום התכוננו מאות מאנשי הקהילה היהודית לעזיבתם ההיסטורית את העיר ופניהם מועדות לארץ המובטחת.

בשערי בית הכנסת הופיע שימעון, צעיר חביב שתלתלי זקנו המועטים חבויים מאחורי פאותיו הקפיציות השחורות, וניגש למורי הזקן.

"הנני רוצה להצטרף לאחיי העושים את דרכם לארץ ישראל" הכריז בעיניים בורקות לעבר הרב, שהודיע כי יישאר עם

הנשארים ולא ישאיר אותם לחסדי הגויים, וביקש את ברכתו.

"יהי רצון" לחש המורי הזקן "שכל רוח רעה לא עליך תשרה, ותצליח בכל אשר תפנה."

שימעון מנשק את גב ידו של הרב הישיש ופונה לאחוריו תוך שדמעות הפרידה מסמאות את עיניו.

שארית הפליטה החלה את דרכה הארוכה, רצופה בתלאות הדרך וסכנות המסע ששלטו על כל צעד ושעל.

בהגיעם לארץ סוף כל סוף לא קהה הרגש ולא כהתה העין בראותם את הבנים שבים אל ארצם ומולדתם.

אך מה שהתרחש אחר כך הכהה והקהה.

מספר פקידי עליה, ניגשו אל הצעירים והחלו לשכנעם להוריד את הסימונים ודומיהם, ולא להישאר במנהגים ה'גלותיים'.

הם הבטיחו עולם ומלואו, והיה להם על מה. הפליטים שוכנו במעברות ובדירות טחובות טחב ומלאי רימה ותולעה.

הפקידים הבטיחו דירה בשיכון לכל העולים שיצטרפו לתנועתם.

אחד העולים המבוגרים הספיק לפני עלותו לארץ לברר את העניין, וידע על מושבות המלאות באלו הקרויים 'חרדים', שהינם חרדים לדבר השם.

הפקידים שכנעו כי אין אלו מקומות מתאימים, וכי אלו מושבות ושכונות קטנות ובלתי מיושבות, אך אותו עולה ואיתו מספר גברים ומבוגרים התעקשו, והחליטו כי פניהם

מועדות לעבר העיירה הקטנה הנטועה לצד העיר העברית הראשונה, אך רחוקה מההווי המגושם שלה, כרחוק מזרח ממערב.

היו עוד מספר אנשים, ובהם שימעון מיודענו, שעקרו לשכונות החרדיות שהוקמו באותה העת במקומות אחרים

בארץ.

אמנם הדבר עלה לו בממון רב, ובהתחלה לא ידע כיצד להפעיל את החפצים החדשים. אך אחר ששנה בדבר נעשה לו כהיתר, ומאושר כשימעון בכל המושב לא היה.

הקישר כבר לא היה כה מורכב להכנה, בני הבית החלו להתרחץ במים חמים, ואף לאחורוני-אחרונה קנה שימעון מוצר מופלא - מכונת הכביסה! חדשנות יתר שהקלה על העוסקים במלאכת הכביסה מזה שנים.

אך תמיד נקרה בראשו התמיהה, כיצד בניין, יפה מרשים וגבוה ככל שאפשר, מסוגל להפיק מקרבו כוח כזה שמסוגל להניע מכונות כה רבות. אך על אף תמיהתו כי רבה, המשיך שימעון בשגרת חייו הנעה סביב ביתו הקט והחמים ועבודתו המפרכת.

כך חלפו להם הימים בנעימים. שימעון בִּיְמֵיךָ את ילדיו, בשעה טובה ומוצלחת. וחבריו מהעלייה ארצה הגיעו בהמוניהם לשמחה, בזכרם את הצעיר החביב שהיה עוד 'מִיָּן אֶל מְנַזֵּל'. ("פון דער אהיים" בערבית..) ושימעון כיבדס, איך לא, בקישר.

אחרי שנים רבות וטובות, החליטה הממשלה לחבר את האזור, ששכנו בו מפעלים חיוניים והיה מרושת במגדלים ובניינים גבוהים, לרשת חשמל תת - קרקעית, על מנת להפוך את האזור לחדשני יותר.

באותו אזור נמצאו אחד-עשר מגדלים ושלושה בניינים, בהם 'בניינו' של שימעון, והוחלט להרוס אותם עד סוף החודש, אחר שיתקינו את האזור לרשת שמתחת לפני הקרקע.

על רקע הבניין מופלג הימים נשמעת קריאתם של הפועלים. "שומע? עבור."

"שומע ברור וחלק."

הקבלן מוחה את מצחו מזיעת הצהריים ומורה "התחל בהריסה!"

"קיבלתי". הפועל בעל האפוד הכתום לוחץ על הכפתור. בום.

בום.

עוד כמה בומי משנה, והבניין ופנסיו המהבהבים, קורס אל תוך עצמו.

האזור כולו התמלא באבק, ורסיסי זכוכיות ומתכות נקלטו ביריעות הביטחון שהקיפו את המתחם.

בין ניידות כיבוי האש המוכנות להתחיל במלאכת הפינוי, לבין ניידות המשטרה המפקחות על התהליך, מסתובבים אינספור אנשי תפעול ותחזוקה, ולאיש פנאי לא היה להפנות את מבטו אל עבר עיניו הקרועות לרווחה של שימעון שעמד בחצר ביתו לא הרחק משם.

שימעון ההלום בהה כגולם בשברי הבניין המתעופפים לכל עבר.

הרעייה הנאמנה שמיהרה לחצר אחרי ששמעה את הרעשים קראה לו מחלון הבית. אך שימעון לא זז.

משלא נרשמה תגובה שאלה ברוך "מה קרה, מדוע הינך נסער כל כך?"

"את לא רואה מה הם עושים?" מלמל באימה, לא מתיק עיניו מפועלי הבניין המסלקים את השברים.

"מה הם עושים?" חזרה אחריו.

"הם פוצצו את הבניין לרסיסים!" הצליחה הצעקה לצאת מגרונו הניחר "איך הקומקום יפעל מחר? איך אשתה את הקישר? ומה יהיה על כל המכונות החדשניות שקניתי?!" אמר בכאב.

בכל שאריות אותו יום הסתובב שימעון בפנים נפולות.

שכנים שהתעניינו בכאבו נענו ברוגז.

"מה קרה, שמעון ידידי?" נשמע מאחוריו הקול הרך.

שימעון הסתובב, וראה מאחוריו את רב היישוב.

מתוך דרך ארץ גולל שימעון לאוזניו את הסיפור והביע את כאבו הרב.

הרב חיך בנועם ונענה לעומתו "שמעון יקירי. אל דאגה.

הדלק היום את הקומקום, ותראה כי הכל כבתחילה."

שימעון הסתובב לאחוריו כלא מאמין, ורץ לביתו לנסות את דברי הרב.

הוא לוחץ על הכפתור, והנה, האור הכחול שבקצוות נדלק! משמע, הוא עובד!

"ליהודים, ליהודים, הייתה אורה.." פיזז שימעון משמחה ברחבי הבית, ורץ אל בית הרב לברר על המופת שעשה.

"אין זה מופת, שמעון. הגיב הרב בבת צחוק. "אתה חשבת כי הבניין הוא שנותן את הכוח לקומקום לרתוח ולדוד שמש להתחמם. אך באמת אין זה כי אם כוח החשמל שנשא אותו בניין בקרבו!"

שימעון הנהן לעומת דברי הרב, נישק את ידו ופסע לדלת.

פרעה המשעבד היה זה שטען "מי הוא השם אשר אשמע בקולו", וידועים דברי רבותינו הקדושים שביארו לנו כי פרעה הלעיט את העם כי הכוח נמצא בידי האדם.

אך מסבב הסיבות הכין את כל הכלים רק למען בניו אהוביו, שיראו את כוחו ויתחברו לאורו יתברך, והעניק לאוהדי החומריות וההיצוניות עשרה מכות שלא נשכחו. וכך ראו הכל כי יש כוח מאחורי הכל.

כך גם אנו בחיינו. אנו בטוחים בכוחנו ובהצלחותינו וברגע הנפילה נשברים.

אדרבא, ממציאות הנפילות, שמתפוצץ הבניין שבנינו בעמל רב, אז נראה את אורו של הרבש"ע בבהירות.

"אני השם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים!"